

מסכת חולין

פרק ב משנה ג

התז אֶת הָרֹאשׁ בְּבֵת אֶחָת, פְּסוּלָהּ. הִנֵּה שׁוֹחֵט וְהִתִּיז אֶת
הָרֹאשׁ בְּבֵת אֶחָת, אִם יֵשׁ בַּסִּפִּין מֵלֹא צִנּוֹר, כְּשֶׁרָה. הִנֵּה
שׁוֹחֵט וְהִתִּיז שְׁנֵי רֹאשִׁים בְּבֵת אֶחָת, אִם יֵשׁ בַּסִּפִּין מֵלֹא צִנּוֹר
אֶחָד, כְּשֶׁרָה. בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים. בְּזֶמֶן שֶׁהוֹלִיךְ וְלֹא הֵבִיא,
אוּ הֵבִיא וְלֹא הוֹלִיךְ. אֲבָל אִם הוֹלִיךְ וְהֵבִיא, אֲפִלּוּ כָּל שֶׁהוּא,
אֲפִלּוּ בְּאֶזְמֵל, כְּשֶׁרָה. נִפְלָה סִפִּין וְשִׁחְטָהּ, אֵף עַל פִּי שִׁחְטָהּ
כְּדָרְכָהּ, פְּסוּלָהּ, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים יב), וְזָבַחַת וְאָכַלְתָּ, מִה
שֶׁאַתָּה זֹבַחַת, אֵתָּה אוֹכֵל. נִפְלָה הַסִּפִּין וְהִגְבִּיהָּ, נִפְלָה כֻּלּוֹ
וְהִגְבִּיהָּ, הִשְׁחִיז אֶת הַסִּפִּין וְעָף, וּבָא חֲבֵירוֹ וְשִׁחַט, אִם שָׁחָה
כְּדֵי שִׁחְטָהּ, פְּסוּלָהּ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם שָׁחָה כְּדֵי בִקּוּר:

